

Africa

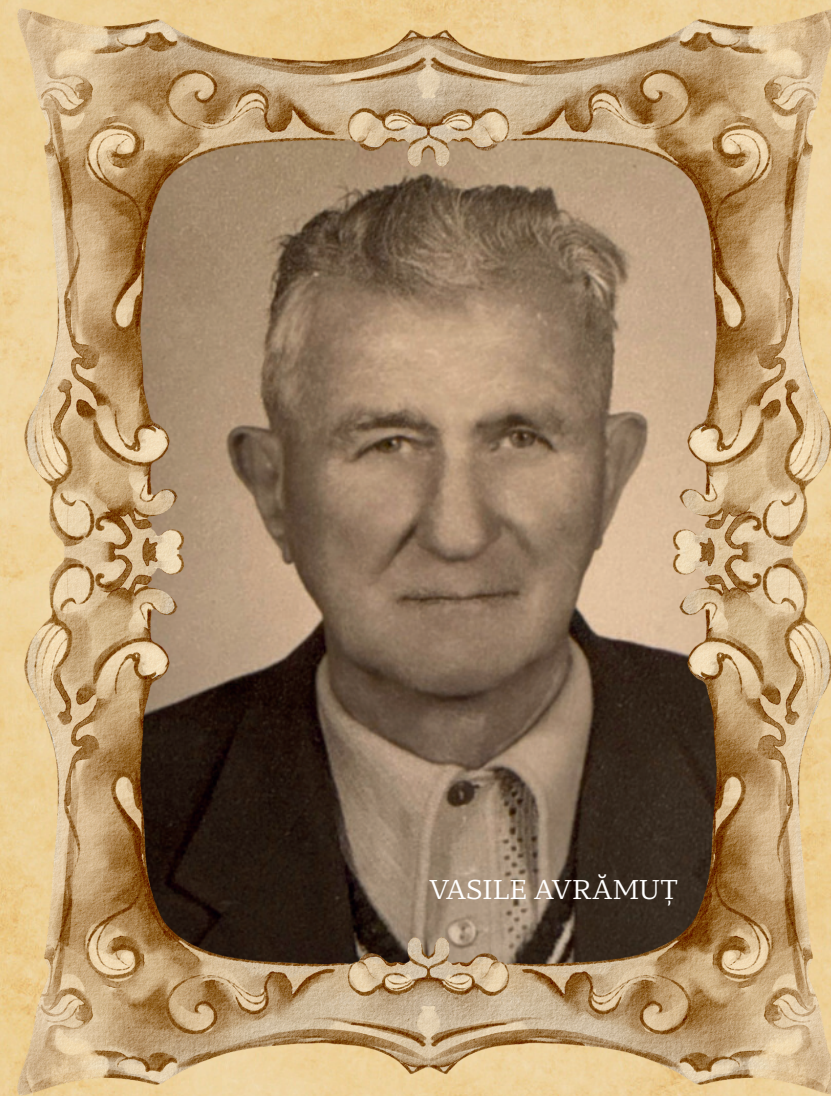
Femeia care a învățat graiul plantelor

O poveste despre rădăcini, curaj și o
moștenire vie

O poveste despre rădăcini, curaj și o moștenire vie

Eu sunt Ani, fata, nepoata și strănepoata unor oameni care au iubit plantele cu toată ființa lor. În familia noastră, străbunicul, bunicul și tata au pus bazele unei povești de viață și de muncă în care sănătatea și omenia s-au împletit firesc. E o moștenire care nu s-a construit peste noapte, ci în timp, cu răbdare, drag de plante și respect pentru oameni. Asta e povestea mea, spusă cu melancolie, mândrie și multă recunoștință.

Copilăria și prima misiune: „Delegata” tatălui

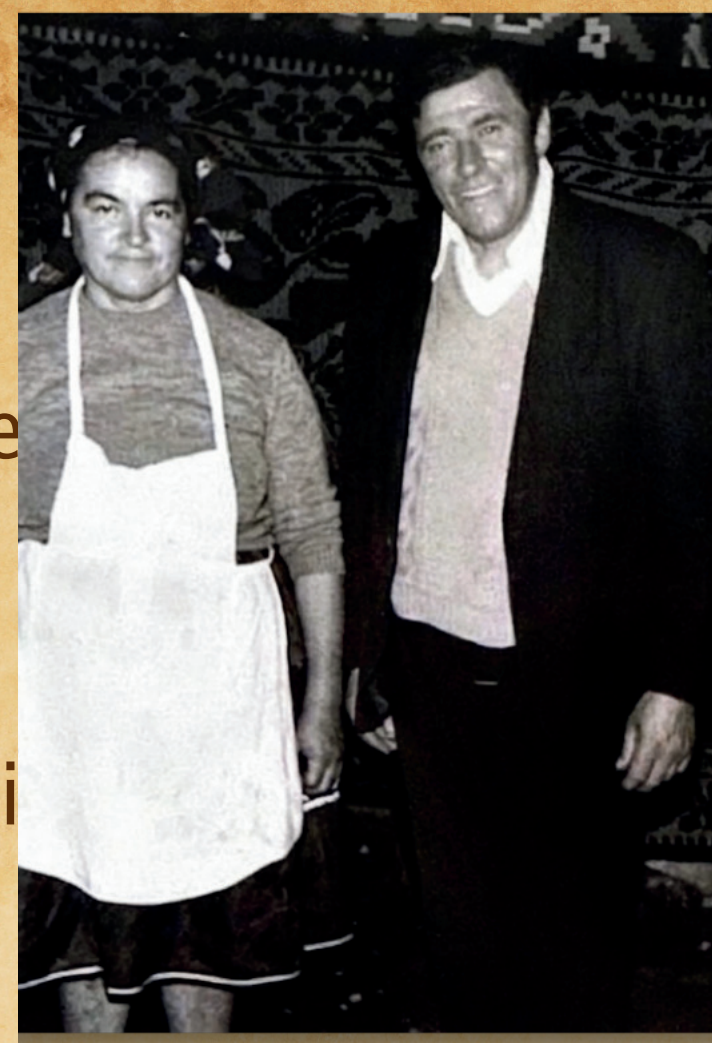
Tatăl meu și-a petrecut, o mare parte din viață, pe drumuri, prin piețele din întreaga țară.

Eu eram copilul lui de încredere, „delegata” care pregătea coletele cu plantele culese, uscate și sortate și le trimitea cu autobuzul spre Ștei, unde era cel mai apropiat oficiu poștal. Îmi amintesc și acum emoția cu care așteptam scrisorile de la oameni din toate colțurile țării, care îi scriau tatei, cerându-i leacuri pentru fel și fel de afecțiuni. Bucuria mea era atunci când poștașul bătea la ușă, știind că în plicul acela se ascundea răsplata muncii noastre și recunoștința celor care primiseră ajutor.

Secretele bunicului și rânduiala familiei

În timpul liber, alături de mama, mă ocupam de culesul, tăiatul și uscatul

plantelor, în timp ce tata pregătea amestecurile după rețetele lui bine știute. Fratele meu, care era pe atunci tehnician veterinar, participa și el la tot procesul, mereu atent la detalii. Tipurile de ceaiuri și combinațiile de plante pentru diferite afecțiuni erau inspirate din rețetele bunicului meu, un om pasionat până la ultima fibră de puterea vindecătoare a naturii. Avea rafturi întregi de cărți despre plante, greu de găsit în acele vremuri, pe care le studia ore în șir.

O nouă ramură în arborele familiei: Predarea ștafetei

Apoi, a venit momentul în care viața mea s-a împletit cu a celui care avea să-mi devină soț.

L-am cunoscut întâmplător, iar spre surprinderea mea, părea fascinat de afacerea familiei. Era un om harnic, serios și dornic să învețe.

L-a cucerit repede pe tata, aducându-i câteva legături de plante din drumețiile lui, gest simplu, dar plin de sens, care i-a arătat cât de mult respect avea pentru munca noastră.

Ne-am căsătorit în luna mai, chiar la începutul sezonului de recoltare, iar primele noastre luni ca familie au fost petrecute printre plante, miros de mentă și tei proaspăt uscat. Tata ne-a spus atunci, cu o privire caldă, dar hotărâtă:

„Dacă vreți să-mi călcați pe urme, adunați-vă provizii și porniți la drum.” Așa am făcut.

În august, soțul meu a plecat în țară împreună cu tata să vândă ceaiuri. Țin minte cum, după doar câteva zile, tata l-a lăsat pe el în piață, iar el s-a dus mai departe, în alt oraș: un fel de „predare a ștafetei” care ne-a dat curajul de care aveam nevoie. S-a descurcat de minune, soțul meu.

Anii de trudă: De la primăria din Buntești la malul mării

Până să avem telefon mobil, luam legătura unul cu altul de două ori pe săptămână, când mă duceam la primăria din Buntești, unde ne mutasem după nuntă, și dădeam de veste, prin centrală, la primăria din orașul unde se afla el. Vânzările erau bune pentru acele vremuri, cât două salarii de miner, iar el pleca în ture de câte 5–7 zile prin țară, întorcându-se acasă pentru alte 7 zile, cu povești de prin piețe și cu recunoștința oamenilor.

Norocul cel mare a venit când bunicul, care avusese aceeași ocupație, ne-a cedat mie și soțului meu locul lui de la mare. Litoralul a însemnat altă lume: am întâlnit oameni care prețuiau produsele naturale, am primit sfaturi de la cunoscători, iar soțul meu a venit cu idei noi pentru așezarea și prezentarea produselor. Concurența era mare, pentru că în satul nostru erau mai multe familii cu aceeași îndeletnicire, dar el găsea mereu pași înaintea celorlalți. Văzând cum prind aripi lucrurile, oamenii din satele din apropiere au început să ne caute: se ofereau să ne ajute la cules, cu condiția să-i învățăm ce plante vrem și cum să le recunoască. Eu rămâneam acasă, mă ocupam de achiziția plantelor și de creșterea băiatului nostru, care a copilărit printre saci de plante și pachete cu ceaiuri.

Modernizarea și drumul spre prezent

După câțiva ani, am făcut amândoi școala de șoferi, și parcă dintr-odată lumea ni s-a deschis. Era mai ușor să ajungem unde trebuia, să ducem marfa, să ne facem cunoscuți. Îmi amintesc cum, în anul 2002, în Bacău, soțul meu a intrat într-un magazine produse naturiste, i-a vorbit proprietarei despre ce facem, iar ea s-a aprins de entuziasm. Pe urmă, a început să caute prin țară magazine dispuse să ne ia marfa, iar mersul în

piață, încet-încet, a rămas pentru noi o parte de istorie frumoasă. Am învățat mereu: din cărți, de la specialiști, de la oameni buni întâlniți pe drum. Am diversificat: pe lângă ceaiuri și anumite rădăcini, au apărut tincturile, siropurile, loțiunile și cremele. Am făcut pliante, am găsit cutii pentru punguțele de ceai, am creat etichete pentru fiecare produs. Pas cu pas, lucrurile s-au simplificat și pentru noi, și pentru clienții noștri.

Moștenirea merge mai departe

Cu efort și răbdare, roadele au venit: soțul meu știa deja în ce magazine să trimitem, iar în scurt timp am pornit și mașina noastră cu agenți prin toată țara. Acasă, organizam totul împreună cu câțiva oameni de nădejde: sprijinul nostru în zilele aglomerate.

Astăzi, când privesc în urmă, simt o liniște bună. Sunt recunoscătoare pentru locul în care am ajuns, pentru tatăl meu care m-a învățat rânduiala, pentru bunicul care ne-a deschis drumul spre mare, pentru soțul meu care a crezut și a construit neobosit și pentru fiul nostru, care și-a pus sufletul în povestea noastră.

Asta e moștenirea noastră: o familie care a crescut din plante, muncă și omenie, și un drum care încă înaintează, cu aceeași pasiune de la început.

